

7 AUGUSTUS 2011 – NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

EERSTE BOEK KONINGEN 19, 9a.11-13a

In die dagen kwam de profeet Elia bij de Horeb, de berg van God. Daar ging hij een grot binnen en overnachtte er. Maar de Heer zei tot hem: „Ga naar buiten en treed voor de Heer op de berg.”

Toen trok de Heer voorbij. Voor Hem uit ging een hevige storm, die bergen deed splijten en rotsen verbrijzelde. Maar de Heer was niet in de storm. Op de storm volgde een aardbeving. Maar ook in de aardbeving was de Heer niet. Op de aardbeving volgde vuur. Maar ook in het vuur was de Heer niet. Op het vuur volgde het suizen van een zachte bries. Zodra Elia dit hoorde, bedekte hij zijn gezicht met zijn mantel, ging naar buiten en bleef staan aan de ingang van de grot.

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE ROMEINEN 9, 1-5

Broeders en zusters,

Ik spreek de waarheid in Christus, ik lieg niet, mijn geweten waarborgt het mij in de heilige Geest: in mijn hart is grote droefheid en een pijn die niet ophoudt.

Waarlijk, ik zou wensen zelf vervloekt en van Christus gescheiden te zijn, als ik mijn broeders en stamverwanten daarmee kon helpen. Immers, zij zijn Israëlieten, hun behoort de aanneming tot zonen, de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, de erediensdienst en de beloften; van hen zijn de aartsvaders en uit hen komt de Christus voort naar het vlees, die, boven alles verheven, God is: de gezegende tot in eeuwigheid! Amen.

EVANGELIE

MATTEÛS 14, 22-33

Na de broodvermenigvuldiging dwong Jezus zijn leerlingen in de boot te gaan en alvast naar de overkant te varen, terwijl Hij het volk naar huis zou zenden. Toen Hij het volk had weggezonden, ging Hij de berg op om in afzondering te bidden. De avond viel en Hij was daar alleen.

De boot was reeds een heel eind uit de kust verwijderd en werd geteisterd door de golven, want zij hadden tegenwind. Tegen de morgen kwam Hij te voet over het meer naar hen toe. Maar toen de leerlingen Hem zo over het meer zagen gaan, raakten zij van streek, omdat zij een spook meenden te zien en zij begonnen van angst te schreeuwen. Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen: „Weest gerust. Ik ben het. Vreest niet.” „Heer,” antwoordde Petrus, „als Gij het zijt, zeg mij dan dat ik over het water naar U toe moet komen.” Waarop Jezus sprak: „Kom!” Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. Maar toen hij merkte hoe hevig de wind was, werd hij bang; hij begon te zinken en schreeuwde: „Heer, red mij!” Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast, terwijl Hij tot hem zei: „Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?” Nadat zij in de boot gestapt waren, ging de wind liggen.

De inzittenden wierpen zich voor Hem neer en zeiden: „Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's-Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

De dood onder de voet

SOFIE IS ACHT. ZE WOONT AAN ZEE. Ze zal acht blijven en nooit negen worden, want ze is stervensziek. Palliatieve zorgen komt aan huis. Op een avond zegt Sofie aan haar moeder: „Mama, ik ben heel erg ziek. Wat zal er met mij gebeuren?” „Ja, lieve Sofie, je bent erg ziek”, antwoordt haar moeder. Ze kijken beiden naar de zee. „En,” vraagt Sofie opnieuw, „wat zal er gebeuren? Zal ik in de diepe zee verdrinken?” Moeder aarzelt even, maar dan antwoordt ze: „Nee, je zult niet verdrinken. Er zal iemand op je staan wachten, Jezus, over wie ik je verteld heb. Hij wacht je op met open armen. Je moet zomaar over het water heen lopen en in zijn armen springen.” „Ben je zeker dat Jezus op mij wacht?”, zegt Sofie en dan antwoordt ze zelf op haar vraag: „Waarom zou Jezus niet op mij wachten? Jij en papa waren er toch ook altijd en jullie hebben mij toch ook altijd opgewacht.”

Wat heeft Sofie te maken met het stuntevangelie van vandaag, Jezus die over het water loopt? Alles, want dit stuk uit het evangelie is geen stuntverhaal. Het is een Jezuswoord over de strijd tussen dood en leven. Rustig kabbelend klaterend water in de Bijbel is beeld van leven. De stormachtige zee is beeld van de oerchaos, van de krachten van de dood. „Wees niet te bezorgd, wees niet bang”, zei Jezus al vaker tot zijn leerlingen, maar toen ging het meestal over kleinere dingen, zoals eten of drinken of een plaats om te slapen. Maar nu zegt Jezus: „Wees niet bang, zelfs niet voor het ergste dat er is, de stormzee of de dood zelf.” Hij ‘zegt’ het niet alleen. Jezus beeldt zijn woorden uit. Hij maakt ze ‘waar’. Rustig wandelt Hij over de kolkende wateren van de dood zijn angstige leerlingen tegemoet. Onverstaanbaar en ongelooflijk voor de leerlingen. „Een spook!”, roepen ze uit. „Een droombeeld, en wij verzingen!” „Nee, geen spook. Ik ben het. Ik loop de dood onder de voet. Ik ben die Ben. Ik ben Jezus, en dat betekent: ‘God redt’. Ik ben sterker dan de dood. En Ik zal jullie over de wateren van de dood helpen, als jullie in Mij geloven en Mij volgen.”

En weer blijft het niet bij mooie woorden alleen: „Kom,” zegt Jezus tot Petrus, „Kom en volg Mij. Kijk Mij aan. Focus op Mij en loop de chaos onder de voet. Volg Mij dwars door de dood heen.” En Petrus probeert. Eerst lijkt het te lukken. Maar dan „ziet Petrus hoe hevig de wind is”. Och, weten jullie nog wat de leerkracht lichamelijke opvoeding zei, als we over de evenwichtsbalk moesten lopen? „Kijk niet naar je voeten. Kijk vooruit naar de verticale balk aan de overkant.” Maar Petrus verliest Jezus uit het oog en ziet enkel nog het woeste water onder zijn voeten en hij zinkt erin weg. „Zie je wel, Spook! Er is niets van aan. Loze beloften”, dat zou een normale mens zeggen in die omstandigheden. Maar Petrus zegt iets anders. Hij vloekt niet. Hij vervloekt niet, maar hij roept: „Heer, red Mij.” En meteen kijkt hij weer naar Jezus. En meteen ‘volgt’ hij Jezus weer. En meteen steekt Jezus zijn hand uit en grijpt Petrus vast. Samen lopen ze over de chaos, Jezus, Petrus.

En Sofie ook. Samen lopen ze de dood onder de voet. En dan komen ze in de boot. In dé Boot. En alle stormen zijn voorbij. Voorgoed. Maar Sofie zou dat nooit hebben gekund, als ze niet rotsvast wist dat haar ouders er ook elke morgen waren voor haar en haar met een zontje wekten en 's avonds met een kruisje lieten slapen.

Felix Timmermans wist het ook al in zijn dichtbundel *Adagio*, in een van de laatste gedichten vóór zijn dood:

Met U zijn er geen verten meer / en alles is nabij. / Des levens aanvang glinstert weer, / geen gisteren en geen morgen meer, / geen tijd meer en geen uren, / geen grenzen en geen muren, / en alle angst voorbij, / verlost van schaduw en van schijn, / wordt pijn en smart tot vreugd verheven! / Hoe kan het zo eenvoudig zijn! / Hoe kan het leven Hemel zijn, / met U, o kern van alle leven!

Och, konden we die kern van ons geloof maar weer ontdekken, de essentie: „En alle angst voorbij.” Ik heb Sofie zien inslapen. Wellicht kunnen enkel kinderen dat. Of grote mensen, die dat kinderlijke vertrouwen hebben teruggevonden.